

Bhagavad-gītā
2. fejezet 69. vers

yā niśā sarva-bhūtānām tasyām jāgarti saṁyamī
yasyām jāgrati bhūtāni sā niśā paśyato muneh

yā—ami; *niśā*—éj; *sarva*—minden; *bhūtānām*—élőlénynek; *tasyām*—abban; *jāgarti*—éber; *saṁyamī*—a fegyelmezett; *yasyām*—amelyikben; *jāgrati*—ébren van; *bhūtāni*—minden lény; *sā*—az; *niśā*—éjjel; *paśyataḥ*—a befelé tekintő; *muneh*—bölcsek.

Ami minden lény számára éjjel, ébredés az a fegyelmezett embernek, míg az élőlények ébrenléte a bensőt látó bölcsek éjszaka.

MAGYARÁZAT: Az értelmes emberek két csoportot alkotnak. Az egyikbe azok tartoznak, akiknek intelligenciája az érzékkielégítést szolgáló anyagi tettek korlátozódik, míg a másikba azok, akik befelé tekintenek, s készen állnak az önmegvalósításra. Az introspektív, gondolkodó bölcsek cselekedetei éjszakát jelentenek az anyagban elmerült embereknek. A materialisták miatt, hogy nem tudnak az önmegvalósításról, ilyenkor is folytatják álmukat, ám a befelé tekintő bölcsek ébren marad az ő „éjszakájukban”. A bölcsek transzcendentális örömet érez, amint fokozatosan fejlődik a lelki életben, míg az anyagi tetteket végrehajtó ember az önmegvalósítás szempontjából alszik, s az érzéki gyönyörök különféle változatairól álmodva néha boldognak, néha pedig boldogtalannak érzi magát. Az anyagi boldogság vagy boldogtalanság közömbösen hat a befelé fordulóra, s miközben folytatja az önmegvalósítást szolgáló tetteit, az anyagi visszahatások nem zavarják meg.

Hare Kṛisna Hare Kṛisna Kṛisna Kṛisna Hare Hare
Hare Rāma Hare Rāma Rāma Rāma Hare Hare